

Чудо, Раquel Карамиљo Паласиo О роману – похвали животу и прихватању различитости

Роман *Чудо* написала је америчка књижевница Раquel Карамиљo Паласиo, а *Чудо* је брзо постао бестселер на листи „Њујорк Тајмса“. Роман је преведен на стране језике и по њему је снимљен филм.

Свидело ми се што је књига, која је подељена на осам делова, написана реално, без улешавања, пре свега – из угла тинејџера Августа Пулмана Агија, па су ми, самим тим, Агијеви проблеми блиски. Бар ми се учинило тако на почетку, али...

Аги је десетогодишњак из Њујорка који је рођен са деформацијом лица и зато није ишао у школу до 5. разреда, мама га је подучавала код куће. Кад би одлазио на игралиште, носио је астронаутску кацигу да сакрије лице (јер су сви буљили у њега, чак га називали наказом!), али је, као и свако обично дете, волео све обичне ствари (игре лоптом, играње игрица...). Није имао другаре, али је код куће био окружен љубављу и пажњом родитеља и сестре Оливије. Агијеве муке почињу кад су родитељи одлучили да га пошаљу у школу: како се изборити са ругањем, одбацивањем од стране другара? Да ли је то „борба са ветрењачама“? А он је само желео да га вршњаци сматрају обичним.

Први део романа пратимо кроз очи Агија, а у наставку списатељица Агијеву причу као штафету предаје Оливији, па другарима (дечку Џастину, другарици Миранди, Џеку и девојчици Самер из школе), а онда као бумеранг – назад Агију. Тако кроз различите перспективе она покушава да дочара шта за сваког од њих значи живот са „Чудом“. А његов живот није био лак, али успео је да се избори за своје место под сунцем, убрзо се увукао у срца вршњака који су схватили да су његово пријатељство, смисао за хумор и љубазност, битнији од његовог изгледа. Ту и лежи једна од порука приче: Изнутра смо сви исти, жељни љубави и прихватања, само смо у другачијим „паковањима“. Изглед и спољашњост су пролазни, битно је оно унутар нас. Роман нас позива на саосећање, не осуђивање, на подршку, не одбацивање, на љубав, а не на злостављање. Ово емотивно путовање нас доводи до сазнања зашто је љубазност једна од најважнијих врлина. Свет би био лепши и бољи кад бисмо били љубазнији и спремнији да прихватимо различитости, када бисмо „омекшали“ бар мало!

Ова незаборавна прича на крају у наше животе уноси срчаност и наду. Остаје на нама да се не фокусирамо само на оно што ми осећамо, већ да будемо саосећајни, да смо једни уз друге без обзира на све, пошто: „Свако на свету би требало да добије овације бар једном у животу, јер сви заједно побеђујемо свет“.